

Arrest

nr. 299 327 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. JASPAERT, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2023 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenoot.

Op 24 juli 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.01.2023 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Art. 43, §1,1° van de wet van 15.12.1980 stelt De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van verblijf.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan overeenkomstig art 40 ter met zijn echtgenoot V.d.F.B.M.L. ([...]) van Belgische nationaliteit. Ter staving van die aanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon een huwelijk zijn aangegaan in Denemarken. Er werd niets voorgelegd waaruit kan blijken voor welke reden betrokkene en de referentiepersoon hun huwelijk in Denemarken hebben afgesloten, noch of er enige band of link is met Denemarken bij één van hen beiden (voorheen gewoond, familie in Denemarken, tewerkstelling in Denemarken, ...)

Overwegende dat art 27 van de IPR code stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden kan worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat art. 18 van de IPR code gericht is tegen wetsontduiking, waarbij voorzien is dat geen rekening dient gehouden te worden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door de wet aangewezen recht

Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Het gaat wel degelijk om wetsontduiking en het erkennen van het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken zou een inbreuk kunnen vormen op de openbare orde in België. Het huwelijks instituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtssysteem en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20.01.2023 te erkennen, er is sprake van wetsontduiking.

Overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene.

Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl, een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.

In een dergelijk geval dient overeenkomstig art. 43, §2 van de wet ook nog rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene kan worden vastgesteld dat betrokkene nooit eerder (legaal) in België heeft verbleven. Mijnheer is noch bijzonder jong of oud, waardoor wij menen dat het niet inhumain is deze weigeringsbeslissing te nemen. Nergens uit het dossier blijkt dat er iets noemenswaardig is met de gezondheidstoestand van betrokkene waardoor deze beslissing niet wenselijk zou zijn.

Wat betreft zijn gezinstoestand, werd reeds opgemerkt dat hij gehuwd is met een Belg, echter het huwelijk wordt niet erkend. Los daarvan kan worden vastgesteld dat hij gezamenlijk gevestigd is met de Belg op een gemeenschappelijk adres. Op zich bewijst samenwonen echter niet afdoende dat deze mensen feitelijk samenleven EN een beschermenswaardig gezinsleven met elkaar hebben. Mensen kunnen ook eenvoudigweg onder hetzelfde dak wonen uit praktische/financiële overwegingen. Samenwonen volstaat op zich niet als bewijs een gemeenschappelijk gezinsleven te hebben. Wat betreft betrokkene economische situatie bevat het dossier geen aanwijzingen dat mijnheer economisch actief is. Van enige graad van sociale en culturele integratie van betrokkene zal vermoedelijk weinig sprake zijn, gezien hij hier voor zijn huwelijk nooit verbleven heeft. In die zin lijkt de graad van integratie van betrokkene evenmin onoverkomelijk voor het nemen van deze beslissing. Tenslotte wat betreft betrokkene banden met het land van oorsprong, nemen we aan dat die er nog zijn gezien hij hier nog maar pas is toegekomen. Nergens uit het dossier blijkt dat de banden totaal zouden zijn doorgeknipt. Gezien hij het grootste deel van zijn leven in het land van origine heeft doorgebracht, er is opgegroeid, is het aannemelijk te stellen dat ze er nog voldoende vertrouwd is met zijn omgeving, familie en vrienden en uiteraard de plaatselijke last.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald In art 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

Bij gebrek aan de erkenning van het huwelijk, kan betrokkene geen toepassing genieten van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL

- Schending van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 ;
- Schending van artikel 4 van de wet van 08.08.1983 tot regeling van het Rijksregister;
- Schending van artikel 18 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR);
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

* * *

De bestreden beslissing weigert de gezinshereniging (art. 40ter Vw.) met als enige reden dat er sprake zou zijn van wetsontduiking in de zin van artikel 18 WIPR. De bestreden beslissing stelt immers:

“Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 20.01.2023 te erkennen, er is sprake van wetsontduiking.

Overeenkomstig art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene.

Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.” (stuk 1)

Deze redenering en beslissing is onzorgvuldig en schendt de bovenvermelde bepalingen.

Artikel 18 WIPR, waar de DVZ zelf naar verwijst, luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

De interpretatie die de DVZ aan deze bepaling geeft is echter niet correct. De rechtsleer verduidelijkt hoe deze bepaling dient te worden geïnterpreteerd bij de erkenning van buitenlandse akten.

De leer van de wetsontduiking biedt de mogelijkheid om geen rekening te houden met een bepaald buitenlands resultaat (een beslissing, een akte of een bepaalde rechtsregel) indien blijkt dat dit resultaat slechts bekomen werd om te ontsnappen aan wat partijen in België hadden kunnen verwezenlijken. De vergelijking moet aldus worden gemaakt tussen het resultaat dat in het buitenland bekomen werd – in casu de buitenlandse huwelijksakte – en wat partijen in België hadden kunnen bekomen. Beslissend is de vraag of partijen een vergelijkbaar resultaat hadden kunnen hopen indien de beslissing door een Belgische rechtbank was uitgesproken of de akte door een Belgische overheid opgesteld (P. WAUTELET, “De strijd tegen (schijn)huwelijken voltrokken in het buitenland : is het Belgische IPR aan een update toe?”, 2009 – stuk 8).

De wil van de partijen staat hierbij centraal. Centrale idee in deze bepaling is dat de betrokkenen, door het stellen van bepaalde handelingen, aan het door het Wetboek IPR aangewezen recht willen ontsnappen, meer bepaald aan het resultaat van de toepassing van dat recht (J. VERHELLEN, “Empirische studie over het Belgisch IPR in familiezaken”, Familie & recht 2013, april-juni, DOI: 10.5553/FenR/000007).

Het komt de DVZ dus toe (als men wetsontduiking tracht aan te wenden als enige reden waarom het verblijfsrecht aan verzoeker geweigerd wordt in de zin van “onwettig middel” uit artikel 43 §1, 1° Vw.) te onderzoeken wat de intentie is van de betrokkenen, welke Belgische regel zij trachten te omzeilen en of zij het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen (RvV 23 december 2021, nr. 266.071 – stuk 11a). De DVZ onderzocht dit in casu niet.

De DVZ stelt niet welke regel er zou ontdoken zijn en stelt enkel dat de erkenning van het Deens huwelijk in zou gaan tegen de openbare orde, waarmee wordt geïnsinueerd dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Dit wordt echter niet expliciet vermeld dus verzoeker heeft het raden naar de redenen waarom de DVZ het opeens heeft over wetsontduiking. Verzoeker en zijn partner werden bovendien nooit gehoord door de DVZ over de redenen waarom zij naar DENEMARKEN trokken. Er werd dus geen ernstig/zorgvuldig onderzoek gevoerd door de DVZ.

Indien de DVZ hieromtrent vragen had (om een zorgvuldig onderzoek te kunnen voeren), dan had verweerder – in geval van handelen als zorgvuldige overheid – dit eenvoudig kunnen navragen bij het koppel, dan wel bij de Ambtenaar Burgerlijke stand.

*“De Raad benadrukt dat verweerder ertoe gehouden is alle relevante elementen te betrekken in zijn beoordeling. Gelet op de onzekerheden die klaarblijkelijk nog bestaan (...) stelt verzoekster terecht dat verweerder minstens de moeite had moeten nemen om beide partijen te horen.
(...)”*

Nergens in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen verduidelijkt verweerder in deze waarom hij het – niettegenstaande de bestaande onzekerheden – niet nodig vond een gesprek aan te gaan met de referentiepersoon.”
(RvV nr. 220.288 van 25.04.2019)

Alsook :

« Le Conseil constate en effet que la personne que le requérant souhaite rejoindre n'a pas été entendue par la partie défenderesse alors que cette dernière a déduit le caractère simulé du mariage d'éléments concernant notamment la requérante, tels que ses précédents mariages ou son absence de soutien familial, éléments au sujet desquels elle aurait pu s'exprimer afin, le cas échéant, d'infléchir la position de la partie défenderesse.

Par conséquent, le Conseil estime qu'en n'entendant pas la personne à rejoindre alors, d'une part, qu'il ne ressort pas du dossier administratif que cela aurait représenté une difficulté particulière et, d'autre part, qu'une telle audition représente manifestement une source d'informations particulièrement pertinentes pour juger du consentement de chacun des conjoints, spécialement au regard des motifs retenus par la partie défenderesse, celle-ci n'a pas respecté son obligation de soin et a, par conséquent, inadéquatement motivé la décision attaquée. »

(RvV nr. 268.183 van 14.02.2022)

Vrij vertaald:

“De Raad stelt vast dat de persoon die verzoeker wenst te vervoegen niet door verweerder is gehoord, terwijl verweerder het gesimuleerde karakter van het huwelijk heeft afgeleid uit elementen die met name de Belgische partner betreffen, zoals haar eerdere huwelijken of haar gebrek aan gezinssteun, elementen waarover zij zich makkelijk had kunnen uitspreken om zo nodig het standpunt van verweerder te wijzigen.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verweerder, door de te vervoegen referentiepersoon niet te horen, terwijl enerzijds uit het administratief dossier niet blijkt dat dit een bijzonder probleem zou hebben opgeleverd en anderzijds een dergelijk horen duidelijk een bron van informatie vormt die bijzonder relevant is voor de beoordeling van de instemming van elk van de echtgenoten, met name in het licht van de motivering van verweerder, zijn zorgplicht niet is nagekomen en bijgevolg het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd.”

Bovendien konden er geen regels ontdoken worden aangezien het Deense recht dezelfde grond- en vormvoorwaarden heeft voor het huwelijk als het Belgische recht (stuk 9). Er kan natuurlijk niet gegist worden naar welke regel er volgens de DVZ ontdoken zou geweest zijn, maar aangezien men in de weigeringsbeslissing ook wijst naar artikel 21 WIPR, doelt de DVZ vermoedelijk op artikel 146bis oud BW dat een verbod op schijnhuwelijk omvat.

Ook de intentie van de partners en de duurzaamheid van de liefdesrelatie werd evenwel door de Deense autoriteiten onderzocht. Het sluiten van een schijnhuwelijk (“pro forma marriage (marriage of convenience)” – stuk 9) is ook in DENEMARKEN immers verboden. Het onderzoek schijnhuwelijk gebeurde dus door de Deense autoriteiten, waardoor een ontduiking van deze controle (zelfs als verzoeker dit zou gewild hebben – quod non) onmogelijk zou geweest zijn. Verzoeker kan immers het integrale “dossier” voorleggen dat ook werd bezorgd aan de Deense autoriteiten op hun vraag (stuk 5a t.e.m. 5k). Hieruit blijkt dat naast identiteitsdocumenten, geboorteakten en paspoorten ook verklaringen, WhatsApp-conversaties en foto's met duiding van verschillende momenten in de afgelopen twee jaar gevoegd werden ter staving van hun duurzame en stabiele liefdesrelatie (stuk 5c t.e.m. 5e). Op basis hiervan kwamen de Deense autoriteiten (na verzoek tot bijkomende informatie – stuk 5b) tot de conclusie dat verzoeker en mijnheer V.D.F. een oprechte, duurzame liefdesrelatie onderhouden en dat er absoluut géén sprake is van een schijnhuwelijk. Het sluiten van een schijnhuwelijk wordt ook in DENEMARKEN immers uitdrukkelijk verboden.

Ten overvloede leggen verzoekers bijkomende foto's voor die de oprechtheid van hun liefdesrelatie aantonen (stuk 12). Dit werd evident ook nogmaals bijkomend onderzocht door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te ZUIENKERKE. Naast deze beperkte selectie van foto's kunnen nog honderden andere foto's en WhatsApp-conversaties gevoegd worden. Indien de Raad dit noodzakelijk acht kan dit per aanvullende nota worden gevoegd.

De DVZ heeft niet onderzocht welke regelgeving er door de Deense autoriteiten gehanteerd werd, noch

met welke intentie (vlotte administratieve afhandeling en feeëriek land om te huwen en niet het ontduiken van enige controle) verzoeker en zijn partner in DENEMARKEN huwden. Het onderzoek gebeurde dus volstrekt onzorgvuldig en de weigeringsbeslissing die de DVZ nam, is dan ook onzorgvuldig en schendt de motiveringsplicht.

Doch er is meer,

De Deense huwelijksakte van verzoeker werd na de huwelijksluiting in DENEMARKEN meteen voorgelegd aan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te ZUIENKERKE (woonplaats van verzoekers). De akte werd (na het noodzakelijke onderzoek, conform artikel 31 WIPR) erkend door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand. Op basis van de Deense huwelijksakte werd vervolgens een Belgische akte opgemaakt om deze te kunnen registreren in de DABS (Databank voor de Akten van Burgerlijke Stand) (stuk 6a, 6b en 6c).

In die zin verduidelijken de registers van de burgerlijke stand hoe verzoekers gehuwd zijn sinds 20.01.2023 en waarbij dit huwelijk in België is erkend en ingeschreven (stuk 6a, 6b en 6c).

De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse akte wel degelijk aan een controle onderwerpen wanneer hij tot erkenning overgaat. De ambtenaar controleert hierbij concreet:

- de rechtsgeldigheid volgens het toepasselijk recht
- de echtheid van de akte
- strijdigheid met de openbare orde of wetsontduiking

In casu werden deze punten aldus door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand onderzocht, vervolgens werd de huwelijksakte erkend in België en ingeschreven in de registers (stuk 6a, 6b en 6c).

Artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van het Rijksregister en de natuurlijke registers is formeel:

“De overheden die belast zijn met het houden van de in artikel 2, § 1, 1°, 2° en 3°, bedoelde registers delen de in artikel 3, eerste en tweede lid, vermelde informatiegegevens ambtshalve mede aan het Rijksregister.

Zij zijn verantwoordelijk voor de overeenstemming van de medegedeelde informatiegegevens met de akten en documenten die zij in hun bezit hebben.

De gegevens die het Rijksregister opneemt en bewaart krachtens artikel 3, eerste en tweede lid, gelden tot bewijs van het tegendeel.”

Het huwelijk van verzoekers is rechtsgeldig en erkend en overgeschreven in België. Conform artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister hebben de gegevens die officieel zijn opgenomen in het Rijksregister bewijskracht tot bewijs van het tegendeel.

Concreet komt het erop neer dat verweerder zonder enig ernstig individueel onderzoek tot een lijnrecht tegenovergestelde foutief besluit komt, gesteund op verkeerde veronderstellingen.

Daarnaast gaat het zelfs niet enkel over de vermelding in het rijksregister, maar om een Belgische akte die werd opgemaakt door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand. Het is dus nog maar de vraag of de DVZ hoegenaamd de bevoegdheid heeft om een Belgische akte aan hetzelfde “onderzoek” te onderwerpen als een buitenlandse akte. De rechtsleer die hierover voorhanden is, stelt immers van niet:

“Het belangrijkste gevolg van de opmaak van een Belgische akte is dat een buitenlandse akte of een buitenlands vonnis op die manier dezelfde bewijskracht krijgt als een Belgische akte van de burgerlijke stand, en dus zal gelden als bewijs, tenzij er valsheid in geschrifte kan worden aangetoond (art. 23 t.e.m. 25 BW). (...)”

De rechtsgevolgen van de opmaak van een Belgische akte reiken dus verder dan die van een loutere erkenning. Eens de Belgische akte is opgemaakt, kan een andere Belgische overheid ze immers niet meer naast zich neerleggen. Stelt men zich een Belg voor die een buitenlands huwelijk ter erkenning voorlegt aan de gemeente. De gemeente besluit te erkennen en stelt op verzoek van de betrokkene een Belgische huwelijksakte op. Wanneer diezelfde Belgische huwelijksakte later de grondslag vormt voor een aanvraag gezinshereniging, ligt er aldus een Belgische huwelijksakte voor, en kan men niet nog eens

de eraan ten grondslag liggende buitenlandse huwelijksakte aan een conflictenrechtelijk onderzoek onderwerpen.”

(J. KUSTERS, “De DABS & buitenlandse documenten: hoe de DABS de doorwerking van buitenlandse documenten in de Belgische burgerlijke stand veranderde”, T. Vreemd. 2022, nr. 2. – stuk 10)

De DVZ heeft dus zelfs niet de mogelijkheid om deze Belgische akte niet te erkennen. Hoewel deze discussie omtrent het al dan niet erkennen van de Deense (en ook Belgische) huwelijksakte ten overvloede aan de bevoegde familierechtbank ter beoordeling zal worden voorgelegd, komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel toe zich uit te spreken over dit determinerend motief (waarom er sprake is van een “onwettig middel” in de zin van artikel 43 §1, 1° Vw.) als weigering voor de aanvraag gezinshereniging van verzoeker. Zelfs los van deze juridisch technische kwestie is het minstens zo dat de DVZ geen onderzoek deed naar de vermeende wetsontduiking, maar louter met deze blote bewering de aanvraag tot gezinshereniging weigert. Er werd op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenoot als gehuwd staan ingeschreven in de registers en dat er een Belgische akte voor handen is, noch werd verduidelijkt welke regel er ontdoken zou geweest zijn en welke intentie verzoeker hiermee zou gehad hebben. Het komt de DVZ, als zorgvuldige overheid, minstens toe dit te onderzoeken.

Kortom, ook op dit vlak is de bestreden beslissing manifest onzorgvuldig genomen.

In haar arrest van 23 december 2021 sprak de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uit over een analoog dossier waarbij de DVZ het beginsel van wetsontduiking (artikel 18 WIPR) aangreep om een Deense huwelijksakte niet te erkennen. De RvV oordeelt hier het volgende:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de verweerder de wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, beschouwt als het gebruik van een onwettig middel in de zin van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zoals de verweerder in de bestreden beslissing zelf citeert, luidt artikel 18 van het WIPR als volgt: “(...)” Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het ontduiken van de verblijfswetgeving en het ontduiken van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112).

De loutere vaststelling van wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, volstaat dan ook niet om louter op deze grond aan de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te ontfagen. Hiertoe is, zoals hoger werd uiteengezet, een individueel onderzoek van het concrete geval vereist. In casu blijkt evenwel dat de verweerder zich louter heeft gesteund op de vaststelling dat geen van beide echtgenoten een band heeft met Denemarken om te besluiten dat de verzoekster en de heer D.E. zich naar Denemarken hebben begeven “met het enkele doel” om te ontsnappen aan de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daarop volgende onderzoek en de huwelijksluiting of de weigering van de voltrekking van het huwelijk. Uit niets blijkt dat de concrete en individuele omstandigheden van de verzoekster en de heer D.E. hierbij in rekening werden genomen. Zo blijkt niet dat de verweerder bij zijn besluit om de verzoekster het verblijfsrecht als echtgenoot van een Unieburger te ontfagen, de oprechtheid van het afgesloten huwelijk heeft onderzocht. Hierbij is het, zoals de verzoekster terecht aanvoert, van belang dat de buitenlandse huwelijksakte reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en dit nadat de bevoegde overheid (dit is de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen) een concreet onderzoek heeft gevoerd alvorens de Deense huwelijksakte d.d. 20 augustus 2020 te registreren. Aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig artikel 31, §§ 1-2, van het WIPR een buitenlandse authentieke akte van de burgerlijke stand slechts kan inschrijven in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister nadat hij de voorwaarden, bedoeld in artikel 27, § 1, van het WIPR heeft onderzocht, betekent dit dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geoordeeld dat de Deense huwelijksakte die de verzoekster en de heer D.E. hebben voorgelegd rechtsgeldig is overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht én dat geen sprake was van wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR), noch van strijdigheid met de Belgische internationale openbare orde (artikel 21 van het WIPR).

Hoewel de verweerder overeenkomstig artikel 27, §1, van het WIPR niet gebonden is door het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand omtrent de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, kan van een zorgvuldig handelende overheid wel worden verwacht dat hij niet zonder een grondig onderzoek van de individuele situatie van de betrokkenen komt tot de conclusie dat het voorleggen van deze buitenlandse huwelijksakte, ondanks de erkenning ervan door de ambtenaar van de burgerlijke stand, een onwettig middel uitmaakt dat toelaat om met toepassing van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet aan de derdelander-echtgenoot het verblijfsrecht in België te ontzeggen. Dit geldt in casu des te meer nu aan de verzoekster enkel wordt aangewreven dat zij de Belgische procedure van het voorgenomen huwelijk heeft omzeild. De ambtenaar van de burgerlijke stand is niet enkel bevoegd voor de huwelijksmelding, het onderzoek van het voorgenomen huwelijk als de huwelijksvoltrekking of -weigering (cf. artikelen 166 en 167 van het Burgerlijk Wetboek) maar ook voor het onderzoek van de huwelijksvoorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1, van het WIPR (cf. artikel 31, §2, van het WIPR). Dit betekent dus dat de overheid die in België daadwerkelijk bevoegd is inzake de procedure van het voorgenomen huwelijk en de huwelijksvoltrekking, in het geval van de verzoekster reeds heeft geoordeeld dat er geen sprake is van wetsontduiking door het huwelijk niet in België maar in Denemarken af te sluiten. Uit niets blijkt waarom de verweerder niettemin heeft geoordeeld dat de Deense huwelijksakte, in weerwil van de registratie ervan door de ambtenaar van de burgerlijke stand, “werd afgesloten” om de Belgische wet te ontduiken. Evenmin blijkt dat de verweerder in rekening nam dat de verzoekster en de referentiepersoon een kind hebben, waarbij de afstammingsband tussen de heer D.E. en dit kind uitdrukkelijk wordt bevestigd in de voorbereidende nota die zich in het administratief dossier bevindt.”

(RvV nr. 266.071 van 23 december 2021 – stuk 11a)

Ook in haar arrest van 9 mei 2023 spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich nogmaals uit over het beginsel van wetsontduiking (het ging in deze zaak evenwel over een geboorteakte, maar de uiteenzetting omtrent wetsontduiking is naar analogie toepasbaar met betrekking tot huwelijksakten):

“Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, “De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht” in T.Vreemd., 2008, Themanummer IPR, p. 36 ev.).

Uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt niet aan welke regel verzoeker tracht te ontsnappen. Integendeel, de verwerende partij aanvaardt de authenticiteit van de geboorteakte, waardoor niet kan worden besloten tot wetsontduiking. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving.”

(RvV nr. 288 749 van 9 mei 2023 – stuk 11b)

Ook in haar arrest van 21 april 2008 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“Het motief van de bestreden beslissing is dat het doel van het gesloten huwelijk in Denemarken er enkel in bestaat te ontsnappen aan het toepasselijke recht en dit op frauduleuze wijze. Dit leidt de gemachtigde ambtenaar van de minister af uit het gegeven dat geen van beide echtgenoten de Deense nationaliteit heeft of er een regelmatig verblijf heeft. De Raad oordeelt dat uit het loutere gegeven te huwen in een andere EU-lidstaat waar mogelijkwijze de wetgeving op het vlak van de vereiste van het bijbrengen van documenten en legalisaties minder stringent is, afleiden dat er een manifest frauduleus handelen bestaat omdat er geen band (geen nationaliteit, geen regelmatig verblijf) bestaat met het land waar men huwt, kennelijk onredelijk is. Het feit dat verzoekster zelf stelt in haar verzoekschrift dat ze in Denemarken gehuwd is omdat daar de formaliteiten inzake heen aantal documenten en legaties minder stringent zouden zijn, is op zich niet voldoende om te concluderen tot het bestaan van fraude, temeer de verwerende partij niet aantoont dat de door verzoekster gestelde handeling niet op een legale wijze is geschied en zij evenmin enige aanduiding geeft op welke (andere) wijze zij meent dat artikel 18 en 21 WIPR geschonden zijn. Verzoekster maakt met haar betoog aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het derde middel is gegrond.”

(RvV nr. 10.2016 van 21 april 2008 – stuk 11c)

Naar analogie met deze vaste rechtspraak van de RvV dringt ook in casu de verbreking van de bestreden beslissing zich op. Het is duidelijk dat de DVZ haar onderzoeksplicht (andermaal) niet nakomt.

Kortom,

Verweerder houdt het in de bestreden beslissing tot een volkomen theoretisch betoog zonder concreet onderzoek te doen naar de vermeende wetsontduiking waarvan sprake. Nochtans was alle informatie voor verweerder beschikbaar, terwijl verzoeker en zijn Belgische echtgenoot evenzoveel beschikbaar waren voor vragen of verduidelijking (zoals ze uiteraard evenzoveel ook hebben moeten doen t.a.v. de ABS alvorens deze tot erkenning van het huwelijk in de Belgische registers overging).

Nochtans is verweerder conform de regelgeving ter zake wel degelijk gehouden tot het op een zorgvuldige wijze voor bereiden van haar beslissingen en het stellen van haar motivering op een correcte individuele feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

In het licht van bovenstaande staat het als een paal boven water dat er in casu door verweerder hoegenaamd géén ernstig individueel onderzoek werd gevoerd, terwijl er vanuit foutieve veronderstellingen werd vertrokken om finaal zonder enig horen van partijen (noch horen van de Ambtenaar Burgerlijke Stand die eerder tot erkenning van het huwelijk overging) een beslissing te steunen op foutieve blote beweringen.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op."

2.2. Op 24 januari 2023 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenoot. Hierbij legde hij een Deense huwelijksakte neer. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoeker en de referentiepersoon in Denemarken huwden zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken, om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Dit vormt volgens de verweerder wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het wetboek internationaal privaatrecht (hierna: WIPR). De Dienst Vreemdelingenzaken weigert de voorgelegde akte te erkennen. Op basis van deze elementen stelt verweerder vast dat verzoekers verblijfsrecht geweigerd dient te worden aangezien de neergelegde huwelijksakte een onwettig middel uitmaakt in de zin van artikel 43, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In zijn enig middel betoogt verzoeker dat de aanname dat hij zijn huwelijk in Denemarken heeft afgesloten om zo de Belgische wet te omzeilen, onvoldoende gemotiveerd is. Hij wijst erop dat de akte erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zuienkerke en dit overeenkomstig artikel 31 van het WIPR en dat vervolgens een Belgische akte werd opgemaakt om deze te kunnen registreren in de Databank voor de Akten van Burgerlijke Stand (DABS). Verzoeker betoogt dat verweerder geen onderzoek deed naar de vermeende wetsontduiking en zich beperkte tot een blote bewering om de aanvraag gezinshereniging te weigeren. Er zou niet onderzocht zijn welke regelgeving er door de Deense autoriteiten gehanteerd wordt noch met welke intentie verzoeker en de referentiepersoon gehuwd zijn in Denemarken.

De thans bestreden beslissing steunt op artikel 43, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;”

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat verweerder terecht opwerpt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van een beslissing waarbij wordt geweigerd een buitenlandse akte te erkennen. De wetgever heeft in artikel 27, § 1, vierde lid WIPR immers uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Dit sluit evenwel niet uit dat de Raad wel bevoegd is om na te gaan of verweerder bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de hiertoe aangewende wetsbepalingen correct heeft toegepast (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552) en of er geen schending is van wettelijke verplichtingen of van bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur die door verweerder moeten worden gerespecteerd bij het nemen van een bestuurlijke beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de verweerder de wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, beschouwt als het gebruik van een onwettig middel in de zin van artikel 43, §1, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 18 van het WIPR bepaalt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het omzeilen van de verblijfswetgeving en het omzeilen van de regels van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties waarbij het door dit wetboek aangewezen recht wordt omzeild en heeft niet tot doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112).

De loutere vaststelling dat de betrokkenen het door de wet aangewezen recht hebben omzeild, volstaat dan ook niet om het verblijf te weigeren. Artikel 43, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet vereist daartoe immers dat sprake is van valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten, fraude of andere onwettige middelen.

Verweerder stelt dat verzoeker door in Denemarken te huwen heeft verhinderd dat Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en de huwelijksluiting of de weigering van de voltrekking van het huwelijk werd toegepast. Dit zou ertoe geleid hebben dat *“bepaalde documenten”* niet voorgelegd moeten worden. Verweerder laat echter na te verduidelijken welke stappen van de Belgische procedure of welke documenten verzoeker ontlopen heeft.

Bovendien moet worden opgemerkt dat geen bepaling verbiedt dat de verzoeker in een ander land in het huwelijk treedt. Overeenkomstig artikel 47 van het WIPR worden de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt. Verweerder ontkent geenszins dat verzoeker en de referentiepersoon voldeden aan alle vereisten van de Deense wetgeving.

Verweerder zet verder ook niet uiteen hoe uit het feit dat verzoeker in een ander land dan België huwde automatisch zou kunnen worden afgeleid dat de erkenning van dit huwelijk kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde in de zin artikel 21 van het WIPR. Evenmin verduidelijkt verweerder waarom het huwelijksinstituut hierdoor geschonden wordt. Het enkele feit dat verzoeker niet in België huwde en hierdoor andere rechtsregels van toepassing waren, volstaat niet om hiertoe te besluiten.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat huwelijken gesloten in Denemarken geseind staan bij de Belgische autoriteiten gelet op de uiterst summiere informatie die zij opvragen alvorens een huwelijk te voltrekken. In Denemarken zou een identiteitskaart, een bewijs van ongehuwde staat en woonst volstaan om een huwelijk af te sluiten.

Er zou geen geboorteakte moeten worden neergelegd en geen parallelle interviews worden afgenomen “zoals het deugdelijk onderzoek naar Belgische normen”. Verweerder betoogt dat Denemarken aldus een paradijs is voor schijnhuwelijken. In de bestreden beslissing wordt evenwel nergens gemotiveerd dat er elementen zijn die zouden wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk. Het woord “*schijnhuwelijk(en)*” is in de bestreden beslissing zelfs niet terug te vinden. De Raad kan aldus enkel vaststellen dat dit een *post-factum* motivering betreft.

Gelet op het bovenstaande moet worden besloten dat verzoeker terecht aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende concreet en volledig is en daarom ook niet als draagkrachtig beschouwd kan worden. Verweerder voert dan wel aan dat verzoeker een onwettig middel gebruikte in de zin van artikel 43, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet, maar dit motief niet verder uiteengezet, waardoor de verzoeker niet in staat is te begrijpen op grond van welke precieze vaststellingen de weigeringsbeslissing werd genomen.

Een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motivering wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde de Staatssecretaris van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT